

Եղիա — Թիվ վեց

Տասը Փորձություններ

Jeff Pippenger

2023-10-05

Մենք անդրադարձել ենք Եղիայի խորհրդանշությանը և այժմ օգտագործում ենք Կարմեղոս լեռան ու Սինա լեռան պատմությունները՝ պատկերավոր ներկայացնելու բողոքականության եղջյուրի համար առաջընթացաբար զարգացող փորձության գործընթացը և հանրապետականության եղջյուրի համար առաջընթացաբար զարգացող քաղաքական զարգացումը, որը զուգահեռ է բողոքականության եղջյուրին:

Վերջին հոդվածը քննում էր Թվոց գրքի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ գլուխներում նկարագրված ապստամբությունը, որը հին Իսրայելի համար Կարմիր ծովն անցնելուց հետո նշանավորում է տասներորդ և վերջին փորձությունը: Այդ պատմությունը համընկնում է միլլենիտական պատմության սկզբնական շարժման հետ, սակայն նաև Աստծո եզրափակիչ շարժման պատմության հետ: Հայտնություն տասնչորսի բոլոր երեք հրեշտակների գործը կատարվում է մի շարժման միջոցով՝ սկզբում և մի շարժման միջոցով՝ վերջում:

«Այն հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հոչակմանը, պիտի իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխագուշակված է համաշխարհային ընդգրկում ունեցող և անսովոր գործության մի գործ: 1840–44 թվականների աղվենտական շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միախոնեթական կայան, և որոշ երկրներում դրսևորվեց այնպիսի մեծագույն կրոնական հետաքրքրություն, որպիսին տասնվեցերորդ դարի Ռեֆորմացիայից ի վեր չի արձանագրվել որևէ երկրում. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախագուշացման ներքո ծավալվող հզոր շարժմամբ»: Մեծ պայքար, 611:

Սկզբնական շարժման պատմության և ավարտական շարժման պատմության միջև մենք գտնում ենք Լաոդիկիայի եկեղեցու պատմությունը: Այն հրեշտակը, որ իր փառքով լուսավորում է երկիրը, հստակորեն նույնացվում է որպես շարժում, և ոչ թե որպես եկեղեցի:

«Բաբելոնի մասին, այս մարգարեության մեջ ներկայացված ժամանակի վերաբերյալ, հայտարարվում է. «Նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները»: Հայտնություն 18:5: Նա լցրել է իր հանցանքի չափը, և կործանումը պատրաստվում է վրա հասնել նրան: Սակայն Աստված դեռևս մի ժողովուրդ ունի Բաբելոնում, և նախքան Նրա դատաստանների այցելելը այս հավատարիմները պետք է կանչվեն դուրս, որպեսզի չմասնակցեն նրա մեղքերին և «չընդունեն նրա պատուհասներից»: Ահա թե ինչու այն շարժումը, որ խորհրդանշվում է երկնքից իջնող հրեշտակով, որն իր փառքով լուսավորում է

երկիրը և հզոր ձայնով զորեղորեն աղաղակում՝ հռչակելով Բաբելոնի մեղքերը: Նրա լուրի հետ միասին լսվում է կոչը. «Դո՛ւք եկեք նրանից, Իմ ժողովուրդ»: Այս հայտարարությունները, միանալով երրորդ հրեշտակի պատգամին, կազմում են վերջին նախազգուշացումը, որ պետք է տրվի երկրի բնակիչներին»: The Great Controversy, 604.

Բոլոր մարգարեները միմյանց հետ համաձայնության մեջ են, և նրանք բոլորը «վերջին օրերը» ավելի որոշակիորեն են մատնանշում, քան այն օրերը, որոնց ընթացքում մարգարեությունները հռչակվեցին: Այս երևույթի օրինակով՝ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը նախապատկերված էր և է Հայտնություն տասի հրեշտակով: Երկուսն էլ, երբ իջնում են, իրենց փառքով լուսավորում են երկիրը: Քույր Ուայթը նույնացնում է առաջին հրեշտակին «Վաղ գրություններ» գրքում:

«Հիսուսը մի հզոր հրեշտակի հանձնարարեց իջնել և երկրի բնակիչներին զգուշացնել, որպեսզի պատրաստվեն Նրա երկրորդ հայտնությանը: Երբ հրեշտակը երկնքում թողնում էր Հիսուսի ներկայությունը, նրա առաջ ընթանում էր չափազանց պայծառ ու փառավոր մի լույս: Ինձ ասվեց, որ նրա առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը և մարդուն զգուշացնել Աստծու գալիք բարկության մասին»: Early Writings, 245.

Հայտնություն տասնութի այդ հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Դա նախապատկերված էր այն հրեշտակով, որ իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Եսայիա գրքի վեցերորդ գլխում Եսայիային ցույց է տրվում երկնքի տաճարը և Աստծո փառքը: Վեցերորդ գլխի երրորդ համարում նշվում է, որ ամբողջ երկիրը լի է Աստծո փառքով: Դա տեղի է ունենում, երբ իջնում է Հայտնություն տասնութի հրեշտակը:

Եվ այս բաներից հետո տեսա մի ուրիշ հրեշտակի, որ իջնում էր երկնքից՝ ունենալով մեծ իշխանություն, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Հայտնություն 18:1.

Եսայիայի վեցերորդ գլխի երրորդ համարը նույն պատմությունն է նույնացնում:

Եվ մեկը մյուսին ձայնակցում էր ու ասում. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Զորաց Տերը. ամբողջ երկիրը լի է նրա փառքով»: Եսայիա 6:3.

Քույր Ուայթը Եսայիայի՝ սրբարանի վերաբերյալ տեսիլքը միավորում է Հայտնության տասնութերորդ գլխի շարժման հետ:

«Գահի առաջ եղող սերովբեները Աստծո փառքը տեսնելիս այնքան լցված են երկյուղած ակնածանքով, որ ոչ մի ակնթարթ իրենք իրենց չեն նայում ինքնագոհությամբ կամ հիացմունքով՝ իրենց կամ միմյանց հանդեպ: Նրանց գովքն ու փառքը պատկանում են Զորաց Տիրոջը, որ բարձր է և վեհացած, և որի հանդերձի փառքը լցնում է տաճարը: Երբ նրանք տեսնում են ապագան, երբ ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Նրա փառքով, փառաբանության հաղթական երգը մեկից դեպի մյուսը արձագանքվում է քաղցրահունչ օրհներգությամբ. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Զորաց Տերը»: Նրանք լիովին բավարարված են Աստծուն փառավորելով, և Նրա ներկայության մեջ, Նրա հավանության ժպիտի ներքո, նրանք այլևս ոչինչ չեն ցանկանում: Նրա պատկերը կրելիս, Նրա ծառայությունը կատարելիս և Նրան

երկրպագելիս՝ նրանց բարձրագույն ձգտումն ամբողջովին իրագործվում է»:

«Եսայիային տրված տեսիլքը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի վիճակը վերջին օրերում»: Review and Herald, December 22, 1896.

Հայտնության տասներորդ գլխում և նաև տասնութերորդ գլխում Հովհաննեսը, ինչպես նաև Եսային՝ վեցերորդ գլխում, ներառյալ Քույր Ուսյթի մեկնաբանությունը, երկրի Աստծո փառքով լուսավորվելու այս բոլոր պատկերները դնում են պատմության միևնույն կետում: Ամբողջ երկիրը ականատես եղավ այն իրադարձություններին, որոնք տեղի ունեցան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Միլլերական շարժման առաջընթաց պատմությունը, որը ավարտվեց 1863 թվականին, նախապատկերեց այն պատմությունը, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջնում է՝ կապված այն հրեշտակի պատմության հետ, որն իջավ Հայտնության տասներորդ գլխում: Այս սկզբնական նախադրությունները հաստատելով՝ մենք կվերադառնանք փորձության այն ընթացքին, որը ներկայացված է Թվոց գրքի տասնչորսերորդ գլխում: Այն բանից հետո, երբ Մովսեսը բարեխոսեց այն ապստամբների համար, որոնք ցանկանում էին վերադառնալ Եգիպտոս և քարկոծել Հեսուին ու Քաղեբին, Աստված ընդունում է Մովսեսի բարեխոսությունը:

Եվ Տերը ասաց. «Ներել եմ քո խօսքի համաձայն. Բայց ճշմարիտ, որքան որ ես կենդանի եմ, ամբողջ երկիրը պիտի լցուի Տիրոջ փառքով: Քանզի այն բոլոր մարդիկը, որոնք տեսել են իմ փառքը և իմ նշանները, որ արեցի Եգիպտոսում և անապատում, և այժմ այս տասը անգամ ինձ փորձել են ու չեն լսել իմ ձայնին, անշուշտ չեն տեսնի այն երկիրը, որ երդումով խոստացել էի իրենց հայրերին, և ինձ բարկացնողներից ոչ մեկը այն չի տեսնի: Բայց իմ ծառա Քաղեբը, որովհետև ուրիշ հոգի ուներ իր մեջ և ամբողջովին հետևեց ինձ, նրան պիտի մտցնեմ այն երկիրը, ուր նա գնացել էր, և նրա սերունդը պիտի ժառանգի այն»: Թուոց 14:20–24:

Այստեղ Թվոց տասնչորսում ներկայացված պատմությունը հին Իսրայելի համար վերջին փորձությունն էր, և նրանց ձախողումը նրանց համար ապահովեց մահը անապատում հաջորդող քառասուն տարիների ընթացքում: Այս պատմությունն անմիջականորեն կապված է Հայտնություն տասնութի հետ, որովհետև այնտեղ Աստված հռչակեց, որ «ինչպես որ Ես կենդանի եմ, այնպես էլ ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ փառքով»: Սա շատ հզոր հայտարարություն է, որ Աստված դնում է այս պատմական արձանագրության մեջ, և այդպիսով Նա շեշտում է, որ Թվոց տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ գլուխներում ներկայացված պատմությունը կանխացույց էր Հայտնություն տասնութի հրեշտակի հզոր շարժման: Քանի որ Հայտնություն տասնութը Աստծո մնացորդ ժողովրդի վերջն է, Աստծո մնացորդ ժողովրդի սկիզբը նույնպես պատկերված է այն հատվածում, որ մենք դիտարկում ենք Թվոց գրքում:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երկրորդ վայի իսլամի վերաբերյալ մի մարգարեության կատարման ժամանակ, նախկին ընտրյալ ուխտի ժողովուրդը փորձության ենթարկվեց Եդիայի պատգամով, որը հենց նոր ապացուցվել էր ճշմարիտ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, Իսլամի՝ երրորդ վայի մարգարեության կատարման պահին, նախկինում ընտրված ուխտի ժողովուրդը նշանավորեց կենդանիների դատաստանի սկիզբը՝ որպես Եդիայի պատգամ, որն արդարացիորեն նոր էր ապացուցվել ճշմարիտ:

Միլլերի շարժման պատմության Եդիայի լուրը հաստատված էր մարգարեական ժամանակի համատեքստում: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի Եդիայի լուրը հաստատված էր պատմության կրկնության համատեքստում: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը կրկնեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի պատմությունը, որովհետև երկու ամսաթվերն էլ ներկայացնում են իսլամի վերաբերյալ մի մարգարեության կատարումը, և երկուսն էլ նշանավորում են այն հրեշտակի իջնելը, որի մասին Քույր Ուայթն ասում է, թե նա «ոչ պակաս անձնավորություն է, քան Հիսուս Քրիստոսը»: Թեև Քույր Ուայթը երբեք չի ասում, որ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը «ոչ պակաս անձնավորություն էր, քան Հիսուս Քրիստոսը», ինչպես ասում է Հայտնություն տասնի հրեշտակի մասին, Հայտնություն տասնութի հրեշտակը երկիրը լուսավորում է «իր» փառքով, և Գրությունները հստակ են, որ երկիրը լուսավորող փառքը Հիսուս Քրիստոսի փառքն է:

Բողոքականների փորձությունը սկզբում իրականացրած դատաստանի գործիքը Միլլերական շարժումն էր՝ ներկայացված Եդիայի կողմից: Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի փորձությունն ի վերջո իրականացնող դատաստանի գործիքը Եդիայի շարժումն է՝ ներկայացված հարյուր քառասունչորս հազարների կողմից: Եդիայի խորհրդանիշը մեկից ավելի իմաստ ունի, և թեև նա ներկայացնում է Միլլերին ու Միլլերական շարժումը, նա ներկայացնում է նաև հարյուր քառասունչորս հազարներին:

«Մովսեսը Պայծառակերպության լեռան վրա վկա էր Քրիստոսի՝ մեղքի և մահվան նկատմամբ տարած հաղթանակին: Նա ներկայացնում էր նրանց, ովքեր պիտի դուրս գան գերեզմանից արդարների հարության ժամանակ: Եդիան, որ առանց մահ տեսնելու փոխադրվել էր երկինք, ներկայացնում էր նրանց, ովքեր Քրիստոսի երկրորդ գալստյան ժամանակ երկրի վրա կենդանի պիտի լինեն և «պիտի փոխվեն՝ մի ակնթարթում, աչք թարթելու չափ ժամանակում, վերջին փողի հնչելիս», երբ «այս մահկանացուն պետք է անմահություն հագնի», և «այս ապականացուն պետք է անապականություն հագնի»: Ա Կորնթացիներ 15:51-53: Հիսուսը զգեստավորված էր երկնքի լույսով, ինչպես պիտի երևա, երբ գա «երկրորդ անգամ՝ առանց մեղքի, ի փրկություն»: Քանզի Նա պիտի գա «Իր Հոր փառքով՝ սուրբ հրեշտակների հետ»: Եբրայեցիներ 9:28, Մարկոս 8:38: Այժմ Փրկչի խոստումը աշակերտներին կատարված էր: Լեռան վրա ապագա փառքի արքայությունը ներկայացված էր մանրապատկերով,—Քրիստոսը՝ Թագավորը, Մովսեսը՝ հարություն առած սրբերի ներկայացուցիչը, և Եդիան՝ փոխադրվածների ներկայացուցիչը»: *The Desire of Ages*, 412.

Ուխտի այն ժողովուրդը, որին անց են կացնում, մեծամասնություն է՝ տասը՝ ընդդեմ երկուսի: Շատերն են կոչված, բայց քչերն են ընտրված: Տասներորդ փորձության

ձախողումը հիմնված էր այն բանի վրա, թե Ավետյաց Երկրի վերաբերյալ չար լո՞ւրն էր մերժվում կամ ընդունվում, թե՞ բարի լուրը: Այսպիսով, այստեղ պատկերագրված պատմությունը ցույց է տալիս, որ առաջընթաց փորձության պատմության մեջ հաղթանակը կամ պարտությունը հիմնված է նույն տեղեկությունը մեկնաբանող երկու մեթոդաբանություններից մեկի ընտրության վրա:

Բոլոր տասներկու լրտեսներն էլ տեսան Ավետյաց երկիրը, սակայն երկու տարբեր եզրակացություններ արվեցին այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ էր ներկայացնում՝ Ավետյաց երկիրը: Մի տեղեկությունը դրդված էր մարդկային վախով, իսկ մյուսը՝ հավատով: Մեկը դրսևորեց Աստծու առաջնորդությունը մերժելու և եգիպտական ստրկությանը վերադառնալու ցանկություն, իսկ մյուս տեղեկությունը դրսևորեց Աստծու առաջնորդությանը վստահելու և առաջ շարժվելու դեպի Ավետյաց երկիրը ցանկություն:

Միլլերական շարժման մեջ մեծամասնությունը նույնպես ընտրեց վերադառնալ Բաբելոնի ծառայության լծին և դառնալ նրա դուստրերը, և սա առաջին հրեշտակի մարգարեական պատգամը մերժելու նրանց որոշման դրսևորումն էր: Հավատարիմ՝ միլլերականները ընտրեցին հետևել առաջին հրեշտակի մարգարեական պատգամին՝ նույնիսկ 1844 թվականի գարնան առաջին հիասթափության ժամանակ թվացյալ ձախողումից հետո: Թվերի գրքի պատմությունը ներկայացնում է տասներկու լրտեսների երկու տարբեր «զեկույցներ», որոնք ներկայացնում են նույն մարգարեական պատգամի երկու տարբեր վերլուծություններ: 1863 թվականին Լաոդիկեական ադվենտիզմը չընդունեց մարգարեական մի պատգամ, այլ մերժեց նախկինում հաստատված մարգարեական մի պատգամ: 1863 թվականին Լաոդիկեական ադվենտիզմը վերադարձավ և ընդունեց այն աստվածաշնչյան մեթոդաբանությունը, որը Վիլյամ Միլլերին հակադրվել էր նրա ողջ ծառայության ընթացքում: Նրանք, ովքեր մերժեցին մարգարեական պատգամը և ցանկացան վերադառնալ ծառայության լծին, նախապատկերացված էին Թվերի տասնչորսերորդ գլխի ապստամբներով, որոնք ի վերջո մահացան անապատում:

Տասը թիվը, երբ դիտարկվում է որպես խորհրդանիշ, ինչպես և բոլոր խորհրդանիշները, ունի մեկից ավելի նշանակություն: Նրա խորհրդանշական իմաստը պետք է հասկացվի այն հատվածի համատեքստից, որտեղ այն գտնվում է: «Տասը»-ն որպես խորհրդանիշ կարող է ներկայացնել հալածանք: Այն կարող է ներկայացնել փորձություն: Այն կարող է ներկայացնել Եվրոպայի թագավորների, Իսրայելի հյուսիսային ցեղերի և Միավորված ազգերի կազմակերպության տասնապատիկ միությունը: Զմյուռնիայի եկեղեցում Աստծու ժողովուրդը պետք է նեղություն կրեր տասը օր:

Մի՛ վախեցիր այն բանից, ինչ պիտի կրես. ահա սատանան ձեզնից ոմանց բանտ պիտի գցի, որպեսզի փորձվեք. և տասը օր նեղություն պիտի ունենաք. հավատարիմ եղիր մինչև մահ, և քեզ կյանքի պսակ պիտի տամ: Հայտնություն 2:10.

Պատմաբանները Զմյուռնիայի պատմության մեջ մատնանշում են Դիոկղետիանոսի իրականացրած հալածանքը, որովհետև դա Զմյուռնիայի պատմության ամենադաժան

հալածանքն էր, և այն տևեց տասը տարի: Այլ պատմաբաններ Ձմյունիայի պատմության մեջ առանձնացնում են տասը տարբեր հալածանքներ: Ամեն դեպքում, դրանք իրականացվում էին Կայսերական Հռոմի կողմից, որը Դանիել յոթում ներկայացված է տասը եղջյուրներով: Այդ տասը թագավորները այն թագավորներն էին, որոնց նախատիպը Աքաաբն էր, որ պոռնկություն գործեց պապության հետ, և որոնք այն հալածանքի գործիքն էին, որ պապությունն օգտագործեց՝ Մուր Դարերի ընթացքում կոտորածն իրագործելու համար: «Տասը»-ն ներկայացնում է այն պետական իշխանությունը, որ Հեզաբելի համար իրականացնում է հալածանքը: Դանիելի առաջին գլխում «տասը»-ն խորհրդանշում է փորձության մի ժամանակաշրջան:

Աղաչում եմ քեզ, փորձիր քո ծառաներին տասը օր, և թող մեզ տան ընդդեմ ուտելու և ջուր խմելու: Այնուհետև թող մեր դեմքերը քո առաջ քննվեն, և այն մանուկների դեմքերը, որ ուտում են թագավորի կերակրի բաժնից, և ինչպես որ տեսնես, այնպես էլ վարվիր քո ծառաների հետ: Եվ նա այս բանում համաձայնեց նրանց և փորձեց նրանց տասը օր: Եվ տասը օրերի վերջում նրանց դեմքերը երևացին ավելի գեղեցիկ և մարմնով ավելի պարարտ, քան բոլոր այն մանուկներին, որոնք ուտում էին թագավորի կերակրի բաժնից: Դանիել 1:12-15:

Թվոց տասնչորսում հին Իսրայելը տասը անգամ գրգռել էր Աստծուն՝ ներկայացնելով տասը փորձություններ մի ժամանակահատվածի ընթացքում:

Բայց որքան որ Ես կենդանի եմ, ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ փառքով: Որովհետև այն բոլոր մարդիկ, որոնք տեսել են Իմ փառքը և Իմ հրաշքները, որ Ես արեցի Եգիպտոսում և անապատում, և այժմ այս տասը անգամ փորձել են Ինձ ու չեն լսել Իմ ձայնին: Թվեր 14:21, 22.

Եթե դուք համացանցում որոնեք հասկանալու համար, թե հատկապես որ ապստամբություններն են ներկայացնում Կարմիր ծովում փրկությունից մինչև տասներորդ փորձությունը եղած ինը ապստամբությունները կամ ձախողված փորձությունները, կգտնեք մի քանի տարբերակներ այն հարցում, թե հին Իսրայելի ո՞ր ձախողումները պետք է նշվեն որպես այդ տասը փորձություններից մեկը: Ես պնդում եմ, որ Կարմիր ծովում փրկությունը, որը հատուկ կերպով նույնացվել է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հետ, այդ տասը փորձությունների սկիզբն է, և, հետևաբար, այն տեղն է, որտեղից պետք է սկսել հաշվել 1844-ից մինչև 1863 թվականներն առաջացած փորձությունները: Գոյություն ունեւ առաջադիմական փորձարկման մի ընթացք, որը սկսվել էր 1798 թվականին, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց, և այդ ընթացքն ընդգրկում էր առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի պատմությունը, որն ավարտվեց երրորդ հրեշտակի գալուստով 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

«Մինեապոլիսում Աստված Իր ժողովրդին ճշմարտության թանկագին գոհարներ տվեց՝ նոր շրջանակների մեջ: Երկնքից եկած այս լույսը ոմանց կողմից մերժվեց այն ամբողջ համառությամբ, որ հրեաները դրսևորեցին Քրիստոսին մերժելիս, և շատ խոսվում էր հին սահմանաքարերի կողքին կանգնելու մասին: Սակայն ապացույց կար, որ նրանք չգիտեին, թե որոնք էին հին սահմանաքարերը: Կային ապացույցներ, և կային Աստծո խոսքից բխող հիմնավորումներ, որոնք իրենց

խսկությամբ դիմում էին խղճին, բայց մարդկանց մտքերը կարծրացած էին, լույսի մուտքի դեմ կնքված, որովհետև նրանք վճռել էին, թե դա վտանգավոր մոլորություն է, որը վերացնում է «հին սահմանաքարերը», մինչդեռ դա հին սահմանաքարերից նույնիսկ մի ցից չէր շարժում, այլ նրանք աղավաղված պատկերացումներ ունեին այն մասին, թե ինչն էր կազմում հին սահմանաքարերը:»

«1844 թվականին ժամանակի լրանալը մեծ իրադարձությունների շրջան էր, որը մեր զարմացած աչքերի առաջ բացեց երկնքում կատարվող սրբաբանի մաքրագործումը և որոշիչ առնչություն ուներ երկրի վրա գտնվող Աստծու ժողովրդի հետ, [ինչպես նաև] առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները և երրորդը, որ պարզեց այն դրոշը, որի վրա գրված էր. «Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Այս պատգամի ներքո եղած նշանաքարերից մեկը Աստծու տաճարն էր, որ Նրա ճշմարտությունը սիրող ժողովուրդը տեսավ երկնքում, և տապանակը, որը պարունակում էր Աստծու օրենքը: Չորրորդ պատվիրանի շաբաթի լույսը իր հզոր շողերը ցոլաց Աստծու օրենքը խախտողների ճանապարհի վրա: Անօրենների ոչ անմահությունը հին նշանաքար է: Ես չեմ կարող մտաբերել որևէ այլ բան, որ կարող էր ներառվել հին նշանաքարերի վերնագրի ներքո: Հին նշանաքարերը փոխելու վերաբերյալ այս ամբողջ աղաղակը միանգամայն երևակայական է»: The 1888 Materials, 518.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երրորդ հրեշտակը եկավ՝ իր ձեռքում մի պատգամ ունենալով:

«Երբ Հիսուսի ծառայությունն ավարտվեց սուրբ վայրում, և Նա անցավ Սրբությունների Սուրբը ու կանգնեց Աստծո օրենքը պարունակող տապանակի առաջ, Նա աշխարհ ուղարկեց մեկ այլ հզոր հրեշտակ՝ երրորդ պատգամով: Հրեշտակի ձեռքում մի մագաղաթ դրվեց, և երբ նա գործությամբ ու վեհությամբ իջնում էր երկիր, հռչակեց մի սարսափելի նախազգուշացում՝ մարդուն երբևէ տրված ամենասուկալի սպառնալիքով»: Early Writings, 254.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին մի հրեշտակ իջավ՝ իր ձեռքում մի մագաղաթ, որը Աստծո ժողովուրդը պետք է ուտեր: Այնուհետև ճանաչված «սահմանաքարային» վարդապետությունները պետք է կա՛մ ուտվեին և ընդունվեին, կա՛մ մերժվեին և չուտվեին: Երբ երրորդ հրեշտակը եկավ՝ իր ձեռքում մագաղաթով, մագաղաթի ներսում եղած պատգամը ներկայացնում էր վեց փորձող ճշմարտություններ: Այդ վեց փորձությունները ճանաչվեցին որպես «Ժամանակի լրանալը», որը ներկայացնում էր երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունը, դատաստանը, որը ներկայացված էր որպես «սրբաբանի մաքրումը», երեք հրեշտակների պատգամները, «Աստծո օրենքը», «Շաբաթը» և մեռյալների վիճակը, ինչպես ներկայացված էր որպես «հոգու անմահ չլինելը»:

Այդ վեց ճշմարտությունները, անշուշտ, փոխկապակցված են, սակայն յուրաքանչյուրն առանձին կերպով ճանաչվեց որպես սահմանաքար: Ոմանք գուցե չցանկանան ժամանակի անցումը ներառել այս ցանկում, սակայն ակնհայտ է, որ շատերը մերժեցին այն ճշմարտությունը, թե 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը մարգարեության իսկական

կատարման օրն էր: Նրանք չդիմացան այդ փորձությանը, ինչը, իհարկե, նրանց զրկեց այն հաջորդող փորձությունների հետ պայքարելու հնարավորությունից: Աստծո փորձության ընթացքը բազմիցս հաստատվել է որպես առաջընթացական գործընթաց, որը պահանջում է հաղթանակ այն փորձության վրա, որը նախ քեզ է տրված, նախքան դու կարող լինես ներգրավվել հաջորդ փորձության մեջ:

«Երբ մենք սկսեցինք ներկայացնել լույսը շաբաթի հարցի վերաբերյալ, մենք չունեինք Հայտնություն 14:9–12-ի երրորդ հրեշտակի պատգամի որևէ հստակ սահմանված ըմբռնում: Ժողովրդի առաջ ներկայանալիս մեր վկայության բեռը այն էր, որ մեծ երկրորդ գալստյան շարժումը Աստծուց էր, որ առաջին և երկրորդ պատգամները դուրս էին գնացել, և որ երրորդը պիտի տրվեր: Մենք տեսանք, որ երրորդ պատգամը ավարտվում էր այս խոսքերով. «Այստեղ է սրբերի համբերությունը. այստեղ են նրանք, որ պահում են Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Եվ մենք այնքան իսկապես տեսանք, որքան հիմա ենք տեսնում, որ այս մարգարեական խոսքերը ենթադրում էին շաբաթի բարենորոգում. սակայն թե պատգամում հիշված գազանի երկրպագությունը ինչ էր, կամ ինչ էին գազանի պատկերը և գազանի նշանը, մենք չունեինք որևէ հստակ ձևակերպված դիրքորոշում»:

«Աստված Իր Սուրբ Հոգով լույս ծագեցրեց Իր ծառաների վրա, և թեման աստիճանաբար բացվեց նրանց մտքերին: Այն հայտնաբերելու համար պահանջվեց շատ ուսումնասիրություն և մտահոգ հոգատարություն՝ օղակ առ օղակ այն հետազոտելու ու կապակցելու համար: Հոգատարությամբ, տագնապով և անդադար աշխատանքով գործը առաջ է գնացել, մինչև մեր պատգամի մեծ ճշմարտությունները՝ որպես հստակ, փոխկապակցված, կատարյալ ամբողջություն, տրվել են աշխարհին:»

«Ես արդեն խոսել եմ Երեց Բեյթսի հետ իմ ծանոթության մասին: Նրան գտա որպես ճշմարիտ քրիստոնյա ջենթլմեն՝ քաղաքավարի և բարի: Նա ինձ հետ վարվում էր այնպիսի քնքշությամբ, ասես ես իր սեփական զավակը լինեի: Առաջին անգամ, երբ նա լսեց իմ խոսքը, խոր հետաքրքրություն դրսևորեց: Այն բանից հետո, երբ ես դադարեցի խոսել, նա վեր կացավ և ասաց. «Ես կասկածող թովմաս եմ: Ես տեսիլքների չեմ հավատում: Բայց եթե կարողանայի հավատալ, որ այն վկայությունը, որ քույրն այս երեկո պատմեց, իսկապես Աստծո ձայնն էր մեզ համար, ես կլինեի աշխարհի ամենաերջանիկ մարդը: Իմ սիրտը խորապես հուզված է: Ես հավատում եմ, որ խոսողը անկեղծ է, բայց չեմ կարող բացատրել, թե ինչպես են նրան ցույց տրվել այն սքանչելի բաները, որոնք նա մեզ պատմեց:»

«Ամուսնությունիցս մի քանի ամիս անց ես, ամուսնուս հետ միասին, մասնակցեցի Մեյնի Թոփշամում կայացած մի խորհրդաժողովի, ուր ներկա էր երեց Բեյթսը: Այդ ժամանակ նա դեռ լիովին չէր հավատում, թե իմ տեսիլքները Աստծուց էին: Այդ ժողովը մեծ հետաքրքրության շրջան էր: Աստծո Հոգին հանգչեց ինձ վրա. ես պարուրվեցի Աստծո փառքի տեսիլքով և առաջին անգամ տեսա այլ մոլորակներ: Երբ դուրս եկա տեսիլքից, պատմեցի այն, ինչ տեսել էի: Այն ժամանակ երեց Բ.-ն հարցրեց՝ արդյոք ուսումնասիրե՞լ եմ աստղագիտություն: Ես նրան ասացի, որ չեմ

հիշում երբևէ աստղագիտության որևէ գիրք նայած լինեմ: Նա ասաց. «Մա Տիրոջից է»: Դրանից առաջ ես նրան երբեք այդքան ազատ և ուրախ չէի տեսել: Նրա դեմքը շողում էր երկնքի լույսով, և նա զորությամբ հորդորում էր եկեղեցուն»:
Վկայություններ, հատոր 1, 78–80:

Անշուշտ, այս բոլոր վարդապետական փորձությունները փոխկապակցված են, սակայն դրանք նաև այնպիսի փորձություններ են, որոնք կարելի է առանձնացնել, և որոնք աստիճանաբար բացվեցին Աստծո ծառաներին: Կան բազմաթիվ եկեղեցիներ, որոնք պահում են յոթերորդ օրվա շաբաթը, բայց մերժում են երեք հրեշտակների պատգամը: Նրանք մերժում են այն ճշմարտությունը, որ դատաստանը սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, սակայն շարունակում են պահել շաբաթը: Այս վարդապետական փորձությունները փոխկապակցված են, բայց ներկայացնում են վեց առանձնահատուկ փորձություն:

Ինչպես հենց նոր պատկերվեց աստղագիտությանը լիովին քաջածանոթ ծովային կապիտան Ջոզեֆ Բեյթսի օրինակով, նա ընդունեց Մարգարեության Հոգին, որը նախկինում մերժել էր: 1844 թվականի դեկտեմբերին Էլեն Ուայթը ստացավ իր առաջին տեսիլքը, և շարժման մեջ հասավ յոթերորդ փորձությունը:

«Աստվածաշունչը պետք է լինի ձեր խորհրդականը: Ուսումնասիրեցե՛ք այն և այն վկայությունները, որ Աստված տվել է, որովհետև դրանք երբեք չեն հակասում Նրա Խոսքին: Եթե Վկայությունները չեն խոսում Աստծո խոսքի համաձայն, մերժեցե՛ք դրանք: Քրիստոսն ու Բեղիարը չեն կարող միավորվել»։ Selected Messages, գիրք 3, 33.

Մեծ հիասթափությունից կարճ ժամանակ անց Քույր Ուայթը հավանություն տվեց մի հոդվածի, որը Քրիստոսին ներկայացնում էր որպես 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Մուրբ տեղից անցնող դեպի Ամենասուրբ Տեղը: Նա այդ հրապարակումը հանձնարարեց «յուրաքանչյուր սրբի»:

«Ես հավատում եմ, որ այն Սրբարանը, որը պետք է մաքրվի 2300 օրերի վերջում, Նոր Երուսաղեմի Տաճարն է, որի պաշտոնյան Քրիստոսն է: Տերը ինձ տեսիլքի մեջ ցույց տվեց, ավելի քան մեկ տարի առաջ, որ Եղբայր Կրոզիերն ուներ ճշմարիտ լույսը Սրբարանի մաքրման վերաբերյալ և այլն, և որ Նրա կամքն էր, որպեսզի Եղբայր Կ. գրի առնի այն տեսակետը, որ նա մեզ ներկայացրեց Day-Star, Extra-ում, 1846 թվականի փետրվարի 7-ին: Ես Տիրոջ կողմից լիովին լիազորված եմ զգում այդ Extra-ն յուրաքանչյուր սրբի հանձնարարելու համար»։ A Word to the Little Flock, 12.

Նրա հավանությունը վերաբերում էր Քրիստոսի՝ Ամենասուրբ Տեղ շարժման վերաբերյալ Քրոայերի նկարագրությանը, սակայն հոդվածը պարունակում էր մի քանի սխալ ուսմունքներ, այդ թվում՝ ուխտադրուժ բողոքականության այն ուսմունքը, թե Դանիելի գրքում հիշվող «ամենօրյա»-ն ներկայացնում էր Քրիստոսի ծառայությունը: Ուստի նա գրեց մի պարզաբանում, որը նախ հրապարակվեց 1850 թվականին, ապա ավելի ուշ ներառվեց Early Writings գրքում: Այնտեղ նա մատնանշեց, որ «դատաստանի ժամի աղաղակը տվողներն ունեին “ամենօրյա”-ի ճիշտ հասկացողությունը»:

«Այնուհետև ես «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ (Դանիել 8:12) տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակում էին դատաստանի ժամի կոչը: Երբ միություն էր տիրում, 1844 թվականից առաջ, գրեթե բոլորը միաբան էին «ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնման հարցում. բայց 1844 թվականից ի վեր եղած խառնաշփոթության մեջ ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու շփոթությունը»: Վաղ Գրվածքներ, 74.

Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ի հարցը դարձավ Ադվենտիզմի՝ քսաներորդ դարի սկզբնական շրջանում ուխտադրուժ բողոքականության մեթոդաբանությանը վերադարձի խորհրդանիշ, և այսօր Ադվենտիզմի աստվածաբանների կողմից «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ Միլլերի հետևորդների ճիշտ ըմբռնումը մերժվել է: Այն մերժվել է՝ չնայած նրան, որ Քույր Ուայթը հստակորեն հաստատել է, որ միլլերիտները ճիշտ էին՝ «ամենօրյա»-ն հեթանոսության սատանայական գործություն ճանաչելու մեջ: Նրանք մերժեցին «ամենօրյա»-ի ճշմարտությունը ոչ միայն հակառակ գնալով նրա ներշնչյալ հավանությանը, թե միլլերիտների ըմբռնումը ճիշտ էր, այլև ուղիղ հակասելով այն բանին, որ նա միանգամայն պարզորոշ կերպով նշել էր, թե այն կեղծ վարդապետությունը, որն ուսուցանում է, թե «ամենօրյա»-ն ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը, փոխանցվել է «երկնքից վտարված հրեշտակների» կողմից:

«Եվ այնտեղ էր եղբայր Դանիելը, որի մտքի վրա թշնամին գործում էր, և քո միտքն ու երեց Պրեսկոտի միտքը գործադրվում էին այն հրեշտակների կողմից, որոնք երկնքից վտարված էին»: Manuscript Releases, հատոր 20, էջ 17.

Այն խորապես վճռական մերժումը, որ նա արտահայտեց այն բանի հանդեպ, ինչ Ադվենտիզմը այժմ օգտագործում է որպես իր «առակ-հեքիաթների կերակուրներից» մեկը, այնքան խիստ էր, որովհետև Դանիելյան ու Պրեսքոթը սատանայական գործության խորհրդանիշը (հեթանոսությունը) վերագրեցին Քրիստոսին (Նրա սրբաբանի ծառայությանը): Սա ութ վարդապետական փորձություն է կազմում:

1863 թվական տանող պատմության իններորդ փորձությունը 1850 թվականին Ամբակումի երկրորդ տախտակի կազմումն է: 1843 թվականի պիոներական աղյուսակը կազմվել էր 1842 թվականին և «1843 թվականի աղյուսակ» է կոչվում միայն այն պատճառով, որ այն կանխագուշակում էր Քրիստոսի վերադարձը 1843 թվականին: Ամբակումի երկրորդ տախտակը կազմելու հրամանը 1850 թվականին տրվեց Քույր Ուայթին: Ամբակումի երկու տախտակների կազմումը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը կապում է երրորդի պատմության հետ: Իր թոռան՝ նրա կյանքի և ծառայության կենսագրության մեջ, ներկայացվում է այն իրադարձությունների ընդհանուր ակնարկը, որոնք հանգեցրին 1850 թվականի աղյուսակի կազմմանը: Նա դա անում է՝ ընտրելով Քույր Ուայթի համապատասխան մեկնաբանությունները և ակնարկին ավելացնելով իր իսկ մեկնաբանությունը:

«Եղբայր Նիկոլսի տուն վերադառնալիս Տերը ինձ տեսիլք տվեց և ցույց տվեց ինձ, որ ճշմարտությունը պետք է պարզ կերպով ներկայացվի տախտակների վրա, և դա պիտի պատճառ դառնա, որ շատերը որոշում կայացնեն ճշմարտության օգտին՝

երրորդ հրեշտակի պատգամի միջոցով, մինչ երկու նախորդները ևս պարզ կերպով ներկայացված լինեն տախտակների վրա»։—Նամակ 28, 1850:

«Այս տեսիլքում նրան նաև ցույց տրվեց այն, ինչը քաջալերություն պիտի տար Ջեյմս Ուայթին՝ շարունակելու հրատարակչական գործունեությունը.»

«Ես նաև տեսա, որ թերթի հրատարակվելը նույնքան անհրաժեշտ էր, որքան դեսպանների գնալը, որովհետև դեսպանները կարիք ունեն մի թերթի, որ այն իրենց հետ տանեն՝ ներկա ճշմարտությունը պարունակող, որպեսզի այն դնեն լսողների ձեռքը, և այդժամ ճշմարտությունը չէր խամրի մտքից: Եվ որ թերթը կգնա այնտեղ, ուր դեսպանները չէին կարող գնալ:—Նույն տեղում:»

«Նոր գծապատկերի վրա աշխատանքն անմիջապես սկսվեց, և հնարավորություն տրվեց եղբայրներին այդ մասին տեղեկացնելու «Present Truth»-ի այն համարում, որ Ջեյմսը լույս ընծայեց հաջորդ ամսին.»

«Քարտեզը»: Դանիելի և Հովհաննեսի տեսիլքների ժամանակագրական քարտեզը, որ կազմված է ներկայիս ճշմարտությունը հստակորեն ներկայացնելու համար, այժմ վիմատպվում է Մասաչուսեթս նահանգի Դորչեսթեր քաղաքից եղբայր Օտիս Նիկոլսի հոգաձությամբ: Նրանք, ովքեր ուսուցանում են ներկայիս ճշմարտությունը, մեծապես կօժանդակվեն դրանով: Քարտեզի վերաբերյալ հետագա ծանուցում կտրվի ավելի ուշ:—Present Truth, November, 1850.

«1851 թվականի հունվարի վերջին աղյուսակը պատրաստ էր և գովազդվում էր 2 դուլարով: Ջեյմս Ուայթը շատ գոհ էր դրանից և այն անվճար առաջարկեց «նրանց, որոնց Աստված կանչել է երրորդ հրեշտակի պատգամը տալու» (Review and Herald, January, 1851): Մի քանի առատաձեռն նվիրատվություններ օգնել էին հոգալ հրատարակության ծախսերը»: Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, հատոր 1, 185:

1843 թվականի քարտեզի մասին խոսելով՝ Քույր Ուայթը արձանագրել է, որ այն առաջնորդվել էր Աստծո կողմից:

«Տերը ինձ ցույց տվեց, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Իր ձեռքով, և որ դրա ոչ մի մասը չպետք է փոփոխվի, որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Ինքն էր կամենում: Որ Իր ձեռքը ծածկում էր և թաքցնում էր թվերից որոշների մեջ եղած մի սխալ, որպեսզի ոչ ոք չկարողանա այն տեսնել, մինչև որ Իր ձեռքը հեռացվի»: Review and Herald, November 1, 1850.

Երբ գրանցում էր այն լույսը, որ կապված էր 1850 թվականին մեկ այլ աղյուսակ պատրաստելու հրամանի հետ, նա 1850 թվականի աղյուսակին վերաբերող նույն աստվածային հավանությունը ներկայացրեց, ինչ տրվել էր 1843 թվականի աղյուսակի վերաբերյալ, միաժամանակ նաև ցույց տալով, որ այն ժամանակ պատրաստվող մյուս աղյուսակները ընդունելի չէին Տիրոջ համար: Նոր աղյուսակ պատրաստելու հրամանը միավորված էր նոր հրատարակություն տպագրելու հրամանի հետ:

«Ես տեսա, որ գծապատկերներ պատրաստելու գործը բոլորովին սխալ էր: Այն սկիզբ էր առել եղբայր Ռոդսից և շարունակվել էր եղբայր Քեյսի կողմից: Միջոցներ էին ծախսվել գծապատկերներ պատրաստելու և անձոռնի, զգվեցուցիչ պատկերներ կազմելու վրա՝ հրեշտակներին և փառավոր Հիսուսին ներկայացնելու համար: Ես տեսա, որ այդպիսի բաները Աստծուն տհաճ էին: Ես տեսա, որ Աստված եղբայր Նիկոլսի կողմից գծապատկերի հրատարակության մեջ էր: Ես տեսա, որ այս գծապատկերի վերաբերյալ մարգարեություն կա Աստվածաշնչում, և եթե այս գծապատկերը նախատեսված է Աստծո ժողովրդի համար, եթե այն բավարար է մեկի համար, ապա մյուսի համար էլ է, և եթե մեկին հարկավոր էր ավելի մեծ չափերով նկարված նոր գծապատկեր, ապա բոլորը դրա կարիքն ունեն նույնքան»:

«Ես տեսա, որ Եղբայր Քեյսի մեջ կար անհանգիստ, տազնապալից, անբավարար և անշնորհակալ մի զգացում, որ ցանկանում էր մեկ այլ գծապատկեր: Ես տեսա, որ այս նկարված գծապատկերները վատ ազդեցություն էին գործում ժողովի վրա: Դա պատճառ էր դառնում, որ ժողովում տիրեր ծաղրական, թեթևամիտ ու դատարկ մի ոգի»:

«Ես տեսա, որ Աստծո հրամանով պատրաստված աղյուսակները բարենպաստ ազդեցություն էին գործում մտքի վրա՝ նույնիսկ առանց բացատրության: Աղյուսակների վրա հրեշտակների պատկերման մեջ կա մի բան՝ լուսավոր, սքանչելի և երկնային: Միտքը գրեթե աննկատ կերպով առաջնորդվում է դեպի Աստված և երկինք: Սակայն մյուս աղյուսակները, որոնք պատրաստվել էին, զգվանք են առաջացնում մտքի մեջ և մտքին ստիպում են ավելի շատ երկրայինի վրա խորհել, քան երկնայինի: Հրեշտակներ ներկայացնող պատկերներն ավելի շատ նման են դևերի, քան երկնքի էակների: Ես տեսա, որ այդ աղյուսակները օրեր ու շաբաթներ զբաղեցրել էին Եղբայր Քեյսի միտքը, այն ժամանակ, երբ նա պետք է Աստծուց երկնային իմաստություն որոներ և պետք է աճեր Հոգու շնորհների ու ճշմարտության գիտության մեջ»:

«Ես տեսա, որ եթե այն միջոցները, որոնք վատնվել էին քարտեզներ հրատարակելու վրա, ծախսված լինեին եղբայրների առաջ ճշմարտությունը հստակ ներկայացնելու համար՝ տրակտատներ և այլն հրատարակելով, ապա դա մեծ բարիք կգործեր և հոգիներ կփրկեր: Ես տեսա, որ քարտեզաշինության գործը տարածվել է ժանտախտի պես»: Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

Նա պարզորոշ հայտարարում է, որ «Աստված եղած էր եղբայր Նիկոլսի կողմից [1850] քարտեզի հրատարակության մեջ», և որ «այս քարտեզի վերաբերյալ Աստվածաշնչում կար մի մարգարեություն [Ամբակում երկրորդ]»: Նա նաև նշում է, որ «քարտեզները» [հոգնակի՝ 1843 և 1850], որոնք «Աստծու կողմից կարգված էին, բարեհաճորեն էին ազդում մտքի վրա՝ նույնիսկ առանց բացատրության»: Ամբակում երկրորդը հրամայում էր միլլերականներին տեսիլքը պարզ գրել աղյուսակների վրա (հոգնակիով), որպեսզի նա, ով կարդար այդ երկու քարտեզները, կարողանար այս ու այն կողմ վազել Աստծու Խոսքի մեջ: Աստվածային քարտեզները հավելյալ բացատրությունների կարիք չունեին, ինչպես այն եղավ Ուրիա Սմիթի 1863 թվականի կեղծ քարտեզի դեպքում:

Եվ Տէրը պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Գրի՛ր տեսիլքը և այն հստակ դարձրու տախտակների վրա, որպէսզի ընթերցողը վազի»: Ամբակում 2:2:

Տասներորդ փորձությունը սույն հոդվածի ուշադրության կենտրոնում է: Թվոց գրքի տասնչորսերորդ գլխում Մովսէսի հիշատակած տասը փորձությունների վերաբերյալ երբայագետներն ու այլ աստվածաբանները տարբեր ենթադրություններ են ներկայացնում, թե Կարմիր ծովից ազատագրությունից մինչև տասը լրտեսների ապստամբությունը պատմության ընթացքում որ դեպքերը կարող էին դրանք ներկայացնել: Այդ պատմության ապստամբությունը ընտրության համար մի քանի տարբերակ է ընձեռում, սակայն հաստատ է, որ տասներորդ փորձությունը նշանավորում է անապատում քայքայմամբ մահվան քառասուն տարիների սկիզբը, մինչև պատասխանատվության տարիքի հասած բոլոր ապստամբները մահացած լինեին:

Նմանապէս ոմանք կարող են առարկել այս տասը վարդապետական փորձաքարերի իմ ընտրության դեմ, քանի որ կարող են լինել տարբերակներ, որոնք ավելի լավ են թվում, քան այն, ինչ ես այստեղ ներկայացնում եմ: Այս ասվածով հանդերձ, տասներորդ և վերջին փորձաքարը նույնքան հստակ է, որքան տասը լրտեսների ապստամբությունը: Դա Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակների մերժումն էր: Այս նույնացման հաստատման համար կան մի քանի մարգարեական ապացույցներ:

Հաջորդ հոդվածում մենք կսկսենք մատնանշել այն մարգարեական վկաներին, որոնք հաստատում են այն նույնականացումը, թե Ղևտական քսանվեցի յոթ ժամանակները լառդիկյան ադվենտիզմի տասներորդ և վերջնական ձախողումն է:

«Երբ Աստծո գործությունը վկայում է, թե ինչն է ճշմարտությունը, այդ ճշմարտությունը պետք է հավիտյան կանգուն մնա որպէս ճշմարտություն: Չպետք է ընդունվեն որևէ հետագա ենթադրություններ, որոնք հակառակ են այն լույսին, որ Աստված տվել է: Կհայտնվեն մարդիկ՝ Սուրբ Գրքի այնպիսի մեկնություններով, որոնք իրենց համար ճշմարտություն են, բայց ճշմարտություն չեն: Այս ժամանակի համար ճշմարտությունը Աստված տվել է մեզ՝ որպէս մեր հավատի հիմք: Նա Ինքը սովորեցրել է մեզ, թե ինչ է ճշմարտությունը: Կելնի մեկը, ապա՝ դեռ մեկ ուրիշը, նոր լույսով, որը հակասում է այն լույսին, որ Աստված տվել է Իր Սուրբ Հոգու ապացույցի ներքո:»

«Քչեր դեռևս կենդանի են, ովքեր անցել են այս ճշմարտության հաստատման ժամանակ ձեռք բերված փորձառության միջով: Աստված ողորմաճաբար պահպանել է նրանց կյանքը, որպէսզի նրանք կրկին ու կրկին, մինչև իրենց կյանքի ավարտը, պատմեն այն փորձառությունը, որի միջով անցել են, ճիշտ ինչպէս Հովհաննէս առաքյալը մինչև իր կյանքի վերջը: Իսկ դրոշակակիրները, որոնք մահվան մեջ ընկել են, պիտի խոսեն իրենց գրվածքների վերահրատարակության միջոցով: Ինձ հրահանգված է, որ այսպէս նրանց ձայները պիտի լսվեն: Նրանք պիտի տան իրենց վկայությունը այն մասին, թե ինչն է կազմում ճշմարտությունը այս ժամանակի համար:»

«Մենք չպետք է ընդունենք նրանց խոսքերը, ովքեր գալիս են մի պատգամով, որ հակասում է մեր հավատի առանձնահատուկ կետերին: Նրանք հավաքում են Սուրբ Գրքի խոսքերի մի ամբողջ զանգված և այն, որպես ապացույց, կուտակում են իրենց առաջադրած տեսությունների շուրջը: Այսպես արվել է կրկին ու կրկին անցած հիսուն տարիների ընթացքում: Եվ թեև Սուրբ Գրքերը Աստծո խոսքն են և պետք է հարգվեն, դրանց կիրառությունը, եթե այդպիսի կիրառությունը շարժում է այն սյուներից թեկուզ մեկը այն հիմքից, որ Աստված պահպանել է այս հիսուն տարիների ընթացքում, մեծ սխալ է: Նա, ով այդպիսի կիրառություն է անում, չի ճանաչում Սուրբ Հոգու այն զարմանահրաշ վկայությունը, որ զորություն և ազդեցություն տվեց անցյալի այն պատգամներին, որոնք հասել են Աստծո ժողովրդին»: Selected Messages, գիրք 1, 161.